

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **B. T. H.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t.č. neznámého pobytu, zastoupeného JUDr. Hanou Záveskou, advokátkou se sídlem Mladá Boleslav, Blahoslavova 186/II, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie**, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Odbor specializovaných činností, oddělení pátrání ze dne 27. 12. 2009, č.j. CPPH-26642/ČJ-2009-004003,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Odbor specializovaných činností, oddělení pátrání ze dne 27. 12. 2009, č.j. CPPH-26642/ČJ-2009-004003, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Určuje se odměna zástupkyně žalobce JUDr. Hany Záveské, advokátky, se sídlem Mladá Boleslav, Blahoslavova 186/II ve výši 2.400,-Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 19.1.2010 se žalobce domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Odboru specializovaných činností, oddělení pátrání ze dne 27.12.2009, kterým bylo rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy, Dohody mezi vládou České republiky a vládou Vietnamské socialistické republiky o předávání a přebírání občanů obou států, podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o pobytu cizinců“).

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že žalobce na území České republiky přišel pěšky ilegálně dne 2.1.2003. Dne 13.1.2003 požádal o mezinárodní ochrany formou azylu a toto řízení bylo ukončeno dne 23.4.2004 zamítnutím stížnosti jako nedůvodné u Nejvyššího správního soudu. Po jeho skončení se měl žalobce dostavit na Oddělení cizinecké policie k vydání výjezdního příkazu a opustit ve stanovené lhůtě území ČR, toto však neučinil a zdržovat se zde bez platného cestovního dokladu a bez platného víza opravňujícího k pobytu na území ČR. Jeho nelegální pobyt trval od 11.6.2004 až do dne 27.12.2009, kdy byl v 15:20 hod. zajištěn hlídkou Policie ČR, MOP Vinohrady a následně eskortován na část žalovaného za účelem správního vyhoštění podle § 119/1c 1, 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán rozhodl o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění také z důvodu, že je zde podezření, že z území ČR nevycestuje, nadále se na něm bude neoprávněně zdržovat a mařit tak výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, navíc když nemá ani finanční hotovost potřebnou k vycestování.

Všechny tyto skutečnosti žalobce v protokolu o vyjádření účastníka potvrdil a protokol pak stvrdil svým podpisem. S ohledem na výše uvedené pak má žalovaný za to, že je dán důvod pro žalobcovo zajištění podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy zajištění za účelem předání podle mezinárodní smlouvy.

Žalobce v žalobě za prvé namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ustanovením § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť z článku 1 odst. 1 Dohody vyplývá, že je *podmínkou, aby o vyhoštění cizince bylo pravomocně rozhodnuto*.

V daném případě o správním vyhoštění žalobce bylo rozhodnuto dne 27. 12. 2009 rozhodnutím č.j. CPPH-26642/ČJ-2009-004003, kterým mu bylo uloženo správní vyhoštění v délce tří let, avšak žalobce proti němu podal odvolání, a proto toto rozhodnutí dosud nenabylo právní moci.

Dále žalobce namítal, že v případě zajištění podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle mezinárodní smlouvy *nemá žalovaný povinnost zkoumat, zda by žalobci v případě vycestování zpět do Vietnamu nehrozilo nebezpečí vážné újmy* ve smyslu ustanovení § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V případě zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 zákona o pobytu cizinců je žalovaný dle ustanovení § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců povinen vyžádat si závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda je vycestování cizince možné.

Ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podle § 3a písm. a/ bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o azylu vylučuje možnost učinit prohlášení o mezinárodní ochraně a iniciovat zahájení řízení o udělení mezinárodní ochrany cizincům, kteří jsou zajištěni za účelem předání podle mezinárodní smlouvy. *Žalobce proto namítá, že žalobce byl zajištěn dle § 129 zákona o pobytu cizinců, což mu brání v jeho právu požádat ČR o jednu z forem mezinárodní ochrany.*

Žalobce tvrdil, že před vydáním rozhodnutí o zajištění cizince měl žalovaný posoudit jeho předání alespoň s pravidly mezinárodního práva veřejného, neboť z ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) vyplývá zákaz zneužití správního uvážení. Žalobce poukázal na to, že může být předán zpět do Vietnamu, aniž by příslušné orgány ČR řádně přezkoumaly, zda tomu nebrání mezinárodní závazky ČR, přičemž Dohoda v čl. 9 odst. 1 stanoví, že touto Dohodou nejsou dotčeny závazky vyplývající z jiných mezinárodních smluv, mezi jinými i *povinnost státu respektovat právo na soukromý a rodinný život* dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce přitom podotýká, že na území ČR pobývá legálně jeho manželka H. T.H., která je v současné době těhotná a nuceným předáním žalobce bude toto právo narušeno, přičemž ve Vietnamu žalobci hrozí nebezpečí ze strany mafie.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 29. 1. 2010 žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že v napadeném rozhodnutí vyjádřil správní orgán důvodnou obavu, že by cizinec opětovně nevystoupil tak, jak již činil v předešlých letech. Žalovaný vycházel ze zjištěného skutkového stavu a z uzavřené mezinárodní dohody mezi vládou České republiky a vládou Vietnamské socialistické republiky o předávání a přebírání občanů obou států, kterou je Česká republika vázána.

K námitce, že zajištění není možné realizovat, pokud není pravomocně skončeno řízení o vyhoštění cizince, žalovaný poukázal na rozhodnutí Okresního soudu v Břeclavi ze dne 9. 10. 2009, č.j. 9 C 8/2009-39, v němž je uvedeno, že podmínkou pro zajištění cizince podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je, že cizinec nelegálně pobývá na území ČR a je třeba zajistit jeho předání podle mezinárodní smlouvy. Smlouva mezi vládou ČR a vládou Vietnamské socialistické republiky o předávání a přebírání občanů obou států v článku 1 odst. 1 stanoví, že smluvní strana převezme na území svého státu na žádost druhé smluvní strany osobu, o jejímž vyhoštění bylo pravomocně rozhodnuto. Právní moc rozhodnutí o správním vyhoštění je tak podmínkou k převzetí osoby smluvní stranou na území smluvního státu, nikoliv podmínkou zajištění takové osoby.

V souladu s uvedeným žalovaný proto zastává stanovisko, že cizince, který na území neoprávněně vstoupil nebo pobýval, lze zajistit za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, a to na dobu nezbytně nutnou, která nesmí přesáhnout 180 dnů. Ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců řeší tedy zajištění cizince a uvedená dohoda řeší podmínky pro faktické předání.

K námitce, že nebyl zvážen zásah do rodinných vazeb cizince v ČR, žalovaný uvedl, že vycházel ze zjištěného stavu věci a zohlednil i tuto otázku, zda napadené tedy rozhodnutí nepřiměřeně nezasáhne do jeho práva na soukromý a rodinný život, přičemž vycházel i ze skutkových zjištění vzešlých z předchozího azylového řízení.

Městský soud v Praze po přezkoumání napadeného rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl rozsudkem ze dne 17.2.2010, č.j. 10 A 11/2010-29. Ke kasační stížnosti žalobce ze dne 12.3.2010 však byl tento jeho rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24.2.2012, č.j. 2 As 116/2011-72 a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud k obecné námitce žalobce neshledal napadené správní rozhodnutí v obecné rovině nepřezkoumatelným, nepřisvědčil ani tomu, že by nemělo potřebné náležitosti, a probral rovněž postup podle § 129 zákona o pobytu cizinců jako v daném případě správný s tím, že nemohlo dojít k zneužití správního uvážení.

Původní zamítavý rozsudek Městského soudu v Praze shledal nesprávným v závěru, že v době rozhodování o zajištění podle ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců nebylo třeba posuzovat splnění podmínek pro předání podle Dohody a že splnění těchto podmínek je podle městského soudu rozhodné až k okamžiku samotného předání cizince. Oproti tomu stěžovatel naopak tvrdil, že jestliže v době jeho zajištění nebyly splněny podmínky pro předání podle Dohody – tj. existence pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění, tj. nebyla dána skutečná možnost realizace readmise podle Dohody, pak se na něj nemohla Dohoda vůbec aplikovat a jeho zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců

nemohlo naplnit svůj účel; tudíž bylo protiprávní. K tomu Nejvyšší správní soud uvedl následující:

„Je třeba mít stále na zřeteli, že institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je zaručeno v čl. 8 odst. 1 Listiny, přičemž podle odst. 2 věty první téhož článku *nikdo nesmí být zbaven svobody jinak, než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon*.

Nejvyšší správní soud se shora uvedenou spornou právní otázkou ve své judikatuře již zabýval, a to s výsledkem, svědčícím ve prospěch argumentace stěžovatele. V rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 2 As 80/2009 – 66, publikovaném pod č. 2078/2010 Sb. NSS, vyslovil, že „[u]stanovení § 129 zákona o pobytu cizinců jako podmínku pro zajištění stanoví zjištění neoprávněného vstupu nebo pobytu na území. Nejedná se však o podmínku jedinou; např. musí být rovněž zjištěno, že vycestování cizince není vyloučeno (§ 179 zákona o pobytu cizinců). Logickým předpokladem zajištění je, že jeho účel bude moci být naplněn. Jestliže tedy žalobce byl zajištěn za účelem předání do Vietnamu podle Dohody, musí být podle ní převzetí reálné. Je-li kdo zajištěn za účelem předání podle mezinárodní smlouvy, musí být zřejmé, že k předání podle této smlouvy vůbec může dojít. Z tohoto hlediska je tedy třeba podmínky Dohody zkoumat již při rozhodování o zajištění a jejich splnění musí být z rozhodnutí zřejmé přesto, že na řízení podle § 129 zákona o pobytu cizinců se nevztahuje správní řád (§ 168 cit. zákona). Opačnému názoru zdánlivě nasvědčuje ustanovení § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť předpokládá vydání rozhodnutí jen tam, kde nelze předat cizince do 48 hodin od faktického zajištění a odst. 4 téhož ustanovení, podle něhož je policie povinna jednat tak, aby byl cizinec předán v nejbližším možném termínu od zajištění. Takové předání je ovšem nemožné tam, kde je převzetí mezinárodní smlouvou vázáno na další skutečnosti. Předání do 48 hodin a zajištění na dobu tento limit nepřesahující je tedy možné jen tam, kde jsou již všechny podmínky pro předání cizince splněny a stejně tak povinnost předání v nejbližším možném termínu musí být vázána na splnění nutných podmínek, za nichž může k předání dojít.“ Jinými slovy řečeno, podmínka zajištění vyjádřená výslovně v § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle níž musí být účelem zajištění předání podle mezinárodní smlouvy, znamená, že již v řízení o zajištění cizince je třeba zkoumat, zda jeho předání podle příslušné readmisní smlouvy bude možné realizovat či nikoli. Pokud tedy městský soud v napadeném rozsudku při přezkumu rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců odmítl nutnost zkoumání podmínek Dohody a uskutečnitelnosti předání stěžovatele do Vietnamu, nesprávně předmětné ustanovení vyložil. V tomto kontextu pak i nesprávně aproboval obsah napadeného rozhodnutí, ačkoliv se v něm žalovaný těmito skutečnostmi zjevně nezabýval. Ve svých důsledcích je proto napadené správní rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“(konec citace). V části argumentace žalobce, že musí být splněna podmínka pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o vyhoštění již v době zajištění, však žalobci nepřisvědčil.

Vázán tímto právním názorem Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze shledal, že žalobou napadené rozhodnutí o zajištění je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný v rozhodnutí nezabýval vůbec tím, zda předpoklad zajištění, že jeho účel bude moci být naplněn a tedy zda předání žalobce do Vietnamu podle mezinárodní smlouvy (Dohody) vůbec bude reálné, nezabýval. Již v řízení o zajištění mělo tedy být zkoumáno, zda podle příslušné readmisní smlouvy bude vůbec možné žalobcovo předání realizovat či nikoliv.

Ve vztahu k této žalobní námitce je proto žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesprávné vyložení právní otázky, pokud bylo zcela vyloučeno posuzování podmínek Dohody v případě zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců a soudu tak nezbylo, než z důvodu respektování právního názoru vyjádřeného ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu žalobou napadené rozhodnutí zrušit a žalovanému věc vrátit k dalšímu řízení.

Ohledně další námitky žalobce, že pro účely zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců musí být splněna podmínka existence pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o vyhoštění, jak již shora uvedeno, dal pak Nejvyšší správní soud za pravdu Městskému soudu v Praze, když konstatoval, že Dohoda zakládá požadavek jen na vykonatelné rozhodnutí (vycházejí z anglické verze Dohody, která má přednost před českým zněním). Tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.

Poslední námitku ohledně nerespektování práva žalobce na soukromý a rodinný život žalobce do kasační stížnosti nepřenesl, takže se jí Nejvyšší správní soud ani nemohl zabývat, čili jenom na okraj upozornil, že se touto otázkou v nedávné době zabýval i rozšířený senát NSS, který své závěry vyjádřil v usnesení ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-150.

Městský soud v Praze v původním vydaném rozsudku této námitce nepřisvědčil, když až v žalobě žalobce namítl, že má na území ČR manželku, která je v současné době těhotná, a tato skutečnost byla v rozporu s výpovědí žalobce jako účastníka správního řízení, který dne 27. 12. 2009 k dotazu, zda má v ČR nějaké příbuzné, popřípadě někoho z rodiny a jaké vazby to jsou, uvedl pouze, že má v Brně bratra a sestru, kteří jsou zde legálně, ve společné domácnosti nežijí; k dotazu, zda se na území ČR nachází osoba, vůči níž má vyživovací povinnost nebo ji má v péči a nelze tuto povinnost nebo péči o ni zajistit jiným způsobem, uvedl žalobce, že nikoliv; k dotazu, zda má nějaké vazby k ČR, případně závazky nebo pohledávky, uvedl žalobce, že nemá žádné. Tato výpověď žalobce byla učiněna s tím, že na závěr do protokolu ve své výpovědi uvedl, že vše vypověděl po pravdě a nic nezamlčel a tento protokol podepisuje jako správný a úplný, k čemuž pod uvedeným textem je připojen vlastnoruční podpis žalobce. Soud dodal, že žalobce své tvrzení ani nepodložil sám žádným důkazním prostředkem.

V usnesení rozšířeného senátu č.j. 7 As 79/2010-150 Nejvyšší správní soud předně poukázal na nutnost při rozhodování o zajištění cizince zkoumat i otázku možnosti budoucí realizace vyhoštění nebo předání podle mezinárodní dohody, a to i s ohledem na soukromé a rodinné vazby, a uzavřel, že „Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“ Současně (body 28, 31) uvedl, že taková úvaha správního orgánu tedy bude nezbytná např. v případě, budou správnímu orgánu již v době rozhodování o zajištění cizince známy skutečnosti, pro něž by důsledkem správního vyhoštění nebo i pouhého předání, resp. nuceného vycestování cizince mohl být nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých

skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince. V opačném případě je však správní orgán povinen cizince neprodleně propustit na svobodu, neboť zásah do osobní svobody cizince by nemohl být považován za odůvodněný v situaci, kdy by bylo předem zřejmé či pravděpodobné, že zákonný účel omezení osobní svobody nebude moci být naplněn.

Městský soud v Praze vzhledem k zjištěním vyplývajícím ze správního spisu proto dospěl k závěru, že v žalobou napadeném rozhodnutí sice absentuje úvaha správního orgánu, resp. předběžné posouzení otázky zásahu do soukromého a rodinného života cizince ve směru naznačeném usnesením Nejvyššího správního soudu, nicméně žalobce v řízení před správním orgánem jakékoli relevantní soukromé a rodinné vazby na území ČR výslovně popřel a v době rozhodování správního orgánu tak nevyšly najevo, ač se správní orgán na tyto rozhodné skutečnosti žalobce dotazoval a byly posouzeny v podkladovém závazném stanovisku ministerstva. Tvzení uvedené v žalobě také žalobce ničím nedoložil (proti původnímu závěru v rozsudku tohoto soudu ani v kasační stížnosti nebrojil). Soud proto v daném případě uvedené námitce žalobce nepřisvědčil a samostatným důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného tuto vadu neshledal. Vzhledem k tomu, že však tvrzení o tom, že má žalobce na území ČR manželku dlouhodobě pobývajících na území, vznesl žalobce v žalobě, v navazujícím správním řízení, pokud by vzhledem k povaze institutu zajištění a omezení době jeho trvání správní orgán ve věci znovu rozhodoval, byl by povinen ověřit i opodstatněnost tohoto tvrzení žalobce a provést úvahu ve směru naznačeném shora uvedeným usnesením Nejvyššího správního soudu.

Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V daném případě sice žalobce úspěšný byl, ovšem žádné náklady mu nevznikly, neboť byl osvobozen od soudních poplatků a zástupce mu byl ustanoven soudem. Proto tedy soud rozhodl tak, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

O odměně soudem ustanoveného advokáta rozhodl soud podle ustanovení § 9, písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Vycházel z tarifní hodnoty 2.100,-Kč za jeden právní úkon (převzetí věci v řízení o kasační stížnosti) a 300,-Kč paušální náhrady, celkem tak přiznal odměnu ve výši 2.400,-Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22.března 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu